

Arrest

nr. 240 363 van 1 september 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 4 maart 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.C. (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te hebben, tot de Koerdische bevolkingsgroep te behoren, en afkomstig te zijn van Aleppo, waar u woonde tot aan uw vertrek uit het land.

In 2013 verliet u Syrië omwille van de oorlog. U trok met uw gezin naar Turkije, waar u vier jaar lang woonde en werkte. Naderhand reisde u naar Griekenland, waar u in 2017 op Samos aankwam en later naar Athene reisde. U verzocht op 19 juli 2017 internationale bescherming, welke u werd toegekend op 6 augustus 2018. U kreeg tijdlang een huis en een vervangingsinkomen toegewezen. In oktober 2019

zou uw recht hierop evenwel vervallen, dus u besloot naar Luxemburg te reizen, waar familieleden van u verblijven. U reisde via België naar Luxemburg, maar kreeg hier te horen dat u gerepatrieerd zou worden naar Griekenland. U besloot daarom om naar België te komen en hier internationale bescherming te vragen, wat u deed op respectievelijk 17 december 2019 en 20 december 2019.

Ter staving van uw relaas legt u kopieën voor van de identiteitskaarten van u en uw vrouw, van uw rijbewijs, van uw militair boekje, van familieboekjes, van documenten uit Griekenland, van een Belgisch medisch document, van een ontvangstbewijs van de originelen van uw documenten van Luxemburg, en van foto's van een vernield huis.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de gegevens in uw dossier en uw verklaringen, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn

persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs, en huisvesting, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

U gaf aan dat u het grootste deel van uw verblijf kon rekenen op een uitkering, huisvesting, en gratis voorziening van bepaalde medische zorgen. U vreesde dat de uitkering en uw huisvesting zouden aflopen, maar verliet reeds het land voor deze ten einde liepen, en deed geen moeite om zelf voor bijvoorbeeld alternatieve huisvesting te proberen zorgen. U geeft ook aan dat u een taallessen kon volgen omdat er geen plaats is, maar u nam geen verder initiatief dan wachten op één enkele organisatie om u uit te nodigen. Op dezelfde wijze richtte u zich ook slechts tot één organisatie om werk te proberen vinden voor u. Uw kinderen konden blijkbaar ook naar school gaan, ondanks uw verzuchtingen in deze (CGVS p. 6 – 9). Er was dus blijkbaar nog geen sprake van materiële deprivatie.

Met betrekking tot uw medische problematiek, dat u zou lijden aan een leverziekte, afgaand op de documenten die u voorlegt namelijk hepatitis B, waaromtrent u niet concreet aantoonst dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.

Bovendien is het op basis van uw verklaringen ook niet duidelijk dat u daadwerkelijk niet de nodige zorgen kreeg; u ging namelijk enkel af op de verklaringen van een mede-vluchteling van u, en niet van een arts, om te gissen welke behandeling u eigenlijk nodig gehad zou hebben (CGVS p. 6). Nochtans is bij chronische hepatitis B niet altijd een behandeling mogelijk of nodig.

Waar u zich beperkt tot de algemene verwijzing dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer worden van discriminatie, racisme of haatmisdrijven waarvoor er géén bescherming voorhanden zou zijn, volstaat dit niet om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming te weerleggen. U maakt géén melding van concrete, soortgelijke incidenten die u persoonlijk te beurt zijn gevallen als begunstigde van internationale bescherming, laat staan van het gegeven dat u zich als gevolg hiervan zou hebben moeten wenden tot de daar aanwezige autoriteiten. Hooguit haalt u aan scheef bekeken te zijn geweest, of op straat aangesproken te zijn geweest zonder dat u de mensen begreep (CGVS p. 6). Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij terugkeer.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van K.H. (verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te hebben, tot de Koerdische bevolkingsgroep te behoren, en afkomstig te zijn van Afrin, hoewel u sinds uw huwelijk woonde in Aleppo.

In 2013 verliet u Syrië omwille van de oorlog. U trok met uw gezin naar Turkije, waar u vier jaar lang woonde en werkte. Naderhand reisde u naar Griekenland, waar u in 2017 op Samos aankwam en later naar Athene reisde. U verzocht op 19 juli 2017 internationale bescherming, welke u werd toegekend op 6 augustus 2018. U kreeg tijdlang een huis en een vervangingsinkomen toegewezen. In oktober 2019 zou uw recht hierop evenwel vervallen, dus u besloot naar Luxemburg te reizen, waar familieleden van uw man verblijven. U reisde via België naar Luxemburg, maar kreeg hier te horen dat u gerepatriëerd zou worden naar Griekenland. U besloot daarom om naar België te komen en hier internationale bescherming te vragen, wat u deed op respectievelijk 17 december 2019 en 20 december 2019.

Ter staving van uw relaas legt u kopieën voor van de identiteitskaarten van u en uw man, van het rijbewijs en militair boekje van uw man, van familieboekjes, van documenten uit Griekenland, van een Belgisch medisch document, van een ontvangstbewijs van de originelen van uw documenten van Luxemburg, en van foto's van een vernield huis.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

U beroept zich op dezelfde zaken als uw man. De beslissing in zijn zaak kan daarom integraal overgenomen worden:

“Uit de gegevens in uw dossier en uw verklaringen, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het

Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs, en huisvesting, voldoet deze situatie

niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

U gaf aan dat u het grootste deel van uw verblijf kon rekenen op een uitkering, huisvesting, en gratis voorziening van bepaalde medische zorgen. U vreesde dat de uitkering en uw huisvesting zouden aflopen, maar verliet reeds het land voor deze ten einde liepen, en deed geen moeite om zelf voor bijvoorbeeld alternatieve huisvesting te proberen zorgen. U geeft ook aan dat u een taallessen kon volgen omdat er geen plaats is, maar u nam geen verder initiatief dan wachten op één enkele organisatie om u uit te nodigen. Op dezelfde wijze richtte u zich ook slechts tot één organisatie om werk te proberen vinden voor u. Uw kinderen konden blijkbaar ook naar school gaan, ondanks uw verzuchtingen in deze (CGVS p. 6 – 9). Er was dus blijkbaar nog geen sprake van materiële deprivatie.

Met betrekking tot uw medische problematiek, dat u zou lijden aan een leverziekte, afgaand op de documenten die u voorlegt namelijk hepatitis B, waaromtrent u niet concreet aantoonde dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.

Bovendien is het op basis van uw verklaringen ook niet duidelijk dat u daadwerkelijk niet de nodige zorgen kreeg; u ging namelijk enkel af op de verklaringen van een mede-vluchteling van u, en niet van een arts, om te gissen welke behandeling u eigenlijk nodig gehad zou hebben (CGVS p. 6). Nochtans is bij chronische hepatitis B niet altijd een behandeling mogelijk of nodig.

Waar u zich beperkt tot de algemene verwijzing dat begunstigten van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer worden van discriminatie, racisme of haatmisdrijven waarvoor er géén bescherming voorhanden zou zijn, volstaat dit niet om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming te weerleggen. U maakt géén melding van concrete, soortgelijke incidenten die u persoonlijk te beurt zijn gevallen als begunstigde van internationale bescherming, laat staan van het gegeven dat u zich als gevolg hiervan zou hebben moeten wenden tot de daar aanwezige autoriteiten. Hooguit haalt u aan scheef bekeken te zijn geweest, of op straat aangesproken te zijn geweest zonder dat u de mensen begreep (CGVS p. 6). Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij terugkeer.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een eerste en enig middel op:

“- Artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève),

- Schending van artikel 2 en 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

-Schending van artikels 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 48/9, 49, 57/6, 57/6/3 Vreemdelingenwet gelezen in samenhang met artikel 33 et 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van artikel 29, 30, 32 et 34 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)

-Schending artikel 3 IVRK, artikel 4 en 24 van het Handvest voor de Grondrechten van de EU en artikel 22 Grondwet”.

Verzoekende partijen vangen hun betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de wijze waarop artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° volgens hen moet worden toegepast. Vervolgens geven zij aan dat zij zich niet kunnen vinden in de redenering die verweerder hanteert in de bestreden beslissing en doen zij gelden:

“De problemen waarmee verzoekers geconfronteerd zijn geweest, zijn juist onlosmakelijk verbonden met de genoegzaam bekende want zeer goed gedocumenteerde situatie van (kandidaat)vluchtelingen in Griekenland.

Hun leefsituatie is ronduit dramatisch en mensonwaardig. Dit wordt uitvoerig bevestigd door de volgende bronnen:

-AIDA, Landenrapport: Griekenland, 2017 Update, 3 april 2018,

<https://www.asylumineurope.org/reports/country/greece>

Duitsland, Maagdenburg tribunaal 13/11/2018, ECRE, ELENA Weekly Legal Update, 8/02/2019,

<https://mailchi.mp/ecre/elena-weekly-legal-update-08-february-2019#8>

-In juni 2017 heeft Refugee Support Aegean (RSA)/Pro ASYL een juridische nota gepubliceerd waarin de alarmerende levensomstandigheden van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland worden gedocumenteerd. Personen die recht hebben op bescherming zijn niet alleen geconfronteerd met een gebrek aan mogelijkheden tot integratie in de Griekse samenleving, maar ook met vaak ontoereikende levensomstandigheden en een uiterst precarie sociaal- economische situatie die vaak leidt tot een strijd om alleen maar te overleven. RSA / PRO ASYL concludeerde dat een dergelijke situatie de doeltreffendheid van de beschermende maatregelen die in het Verdrag van Genève van 1951 en in het Europese recht zijn vastgelegd, in gevaar brengt.

(<https://www.proasyl.de/wp-content/uploads/2015/12/2017-06-23-Legal-note-RSA-beneficiaries-ofinternational-protection-in-Greece.pdf>)

-Op 31 juli 2018 heeft het Duitse Bundesverfassungsgericht een arrest gewezen waarin het oordeelde dat personen die in Griekenland als begunstigden van internationale bescherming worden erkend, niet kunnen worden teruggestuurd zonder garanties van de bevoegde Griekse autoriteiten.

Het besluit is gebaseerd op de conclusies van de juridische nota RSA / PRO ASYL 2017. Het Bundesverfassungsgericht heeft geconcludeerd dat de terugkeer van geval tot geval moet worden onderzocht en met name of de bestaansmiddelen van de betrokkenen zijn gewaarborgd en of zij toegang hebben tot werk, huisvesting en gezondheidszorg.

De daaropvolgende juridische procedures die erkende vluchtelingen tegen deportaties naar Griekenland hebben aangespannen bij de Duitse administratieve rechtbanken zijn succesvol verlopen en de besluiten zijn ook gebaseerd op de conclusies van de juridische nota RSA/PRO ASYL.

-Op 30 augustus 2018 heeft RSA/PRO ASYL haar juridische nota 2017 geactualiseerd, waaruit blijkt dat de levensomstandigheden van erkende vluchtelingen in Griekenland niet zijn verbeterd. De update neemt de vorm aan van een advies van een deskundige dat eind augustus 2018 werd voorgelegd aan een Duitse administratieve rechtbank die de omstandigheden onderzoekt waarmee een vluchteling die als alleenstaande mannelijke vluchteling wordt erkend bij zijn terugkeer naar Griekenland te maken zou krijgen. In het advies van de deskundige werd geconcludeerd dat er nog steeds wijdverbreide tekortkomingen bestaan in de opvang, zorg en integratie van personen die internationale bescherming genieten.

(<https://www.proasyl.de/wp-content/uploads/2015/12/Update-Stellungnahme-Griechenland-I.pdf>)

In de praktijk hebben vluchtelingen nog steeds geen veilige en effectieve toegang tot huisvesting, voedsel, arbeidsmarkt en gezondheidszorg, waaronder geestelijke gezondheidszorg. De internationale beschermingsstatus in Griekenland kan de personen die bescherming genieten geen waardig leven garanderen en is niet meer dan "op papier" bescherming.

Daarenboven stelt zich het probleem dat een nieuwe asielwet is gestemd in Griekenland, (stuk 3)

Deze 237-pagina's tellende asielwet maakt het onder meer mogelijk om asielzoekers tot 18 maanden op te sluiten zonder al te veel tussenkomst van rechters. De definitie van 'familie' wordt flink afgezwakt,

zodat het argument dat er elders in Europa familie woont veel minder uithaalt. De wet voorziet tevens in een verstrenging van de regels om een werkvergunning te bekomen.

Mensenrechtenorganisaties als Human Rights Watch en Amnesty International en de Raad van Europa wijzen de nieuwe wet radicaal af.

De economische vooruitzichten voor migranten, vluchtelingen, zijn uitermate alarmerend: er is geen werk, ook niet voor gedocumenteerde migranten. Vele erkende migranten verblijven in erbarmelijke leefomstandigheden op straat, zonder werk of perspectief op werk. Tezelfdertijd kunnen zij Griekenland niet verlaten om elders te werken.

Het bekomen van een werkvergunning in Griekenland voor niet EER burgers was reeds bijzonder moeilijk, vaak zelfs onmogelijk.

Griekse werkgevers dienen immers aanvraag te doen voor een werkvergunning namens de niet EER inwoner die zij in dienst willen nemen. Echter heeft het land een virtuele stop op de werkgelegenheid van niet EER inwoners, welke de laatste jaren versterkt is door de hoge werkloosheid en het feit dat Griekenland gedwongen is om talrijke EER inwoners die werk zoeken te accepteren, ingesteld, "(stuk 4) De nieuwe asielwet maakt het voortaan nog moeilijker een werkvergunning te krijgen, een nieuw gegeven, dat vanzelfsprekend niet zonder belang is.

Aangezien verzoekers tijdens hun verblijf in Griekenland slechts amper in hun onderhoud konden voorzien met de uitkering die zij van de overheid ontvingen, en zij minstens tijdelijk niet over dit budget beschikken in geval van terugkeer, en hierdoor het risico op structurele armoede zeer groot wordt, ontstaat een ernstig risico op de ontwikkeling van ziekten

De verhoogde vatbaarheid van migranten voor ziekten ingevolge de slechte leefomstandigheden waarin velen verblijven, wordt bevestigd door het WHO:

(...)

De heer A. (...) liep in Griekenland een bacterie op hetgeen leidde tot opgezwollen vingers.

Dat een toestand van verregaande materiële deprivatie een schending van artikel 3 EVRM kan uitmaken, is bevestigd door Het Hof van Justitie in het arrest IBRAHIM

(...)

De heer A. (...) lijdt aan Hepatitis B.

In Griekenland kreeg hij niet de juiste medische zorgen. Er werd geen leverpunctie verricht, hoewel dit noodzakelijk is om het behandelplan te kunnen bepalen. Er werd enkel een bloedafname verricht.

De consulten vonden plaats zonder de aanwezigheid van een tolk, waardoor de heer A. (...) zich niet verstaanbaar kon maken.

Van noemenswaardig onderwijs was geen sprake. De kinderen liepen er hooguit een jaar school en dit betrof enkel kleuteronderwijs

De ouders realiseren zich maar al te goed het belang van het beheersen van de Griekse taal om hun kansen op de arbeidsmarkt te maximaliseren.

Daartoe scheven zij zich via de daartoe geëigende weg in bij de organisatie NOKTOS. Ondanks hun herhaalde vraag, mochten zij nooit positief antwoord ontvangen.

Verzoekers deelden het CGVS mee dat de heer A. (...) heel wat pogingen heeft ondernomen om werk te vinden. Hij bood zich aan bij NOKTOS, ging er vaak langs om te informeren

Daarnaast bezocht hij ook vele restaurants. Zonder succes.

De motivering in de bestreden beslissing als zou de heer A. (...) uitsluitend een aanmelding bij NOKTOS gedaan hebben, is onjuist en strijdig met de verklaringen afgelegd, conform de notities hetgeen een schending uitmaakt van de motiveringsverplichting (notities pag 7/10)

Verzoekers maakten tijdens het gehoor melding van racisme.

Zij gaven aan dat zij op straat minachtend bekeken werden door de Griekse bevolking, zo ook in publieke parken . Ouders van Griekse kinderen riepen hen bij zich opdat zij niet met de kinderen van verzoekers zouden spelen.

Op school werden de kinderen van verzoekers uitgesloten door de Griekse kinderen die hen onverstaanbare woorden naar het hoofd slingerden en hen manifest links lieten liggen , uitgesloten van deelname aan hun spel. (notities pag 5/8 voor mevrouw)

Verzoekers maakten met andere woorden wel melding van incidenten die hen persoonlijk raakten, in tegenstelling tot wat het CGVS beweert in de bestreden beslissingen.

Het CGVS ging niet verder in op de kwestie van racisme op school, en voerde zodoende geen afdoend onderzoek, hetgeen nochtans een essentiële verplichting uitmaakt bij het beoordelen van een verzoek om internationale bescherming.

Dit hoeft niet te verbazen.

Het gehoor van beide verzoekers heeft hoop en al 1,5 uur geduurd. De vragen werden aan hoog tempo afgehaspeld, alsof het een pro forma gesprek betrof waar geenszins werd gepeild naar de werkelijke leefwereld van verzoekers.

De vraagstelling van het CGVS doet bij tijden de wenkbrauwen fronsen. Zoals de vraag hoe de Grieken wisten dat zij Syriërs waren nu ze geen hoofddoek dragen en de Grieken zelf ook donkerdere types zijn ?!

Dergelijke vraagstelling is allerm minst relevant en bovendien feitelijk onjuist.

Migranten in armoede zoals verzoekers die volstrekt niet vertrouwd zijn met een land, en als het ware rondlopen in een stad die niet de hunne is , herkent men helaas aan zoveel meer dan enkel hun uiterlijk Het CGVS heeft de concrete elementen met betrekking tot de leefomstandigheden van verzoekers , en van de minderjarige kinderen in het minst, noch de implicaties ervan op hun kansen op herhuisvesting en tewerkstelling niet afdoende onderzocht , minstens niet afdoende betrokken in zijn oordeel om de bestreden beslissingen zoals deze voorliggen afdoende te motiveren.

Nochtans dient het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige manier voor te bereiden en de beslissing te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Het CGVS schendt aldus de beginselen van behoorlijk bestuur, alsmede de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het CGVS dient aan verzoekers minstens subsidiaire bescherming toe te kennen

Art. 48/4 par. 1 Vr W : De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en geen beroep kan doen op artikel 9 ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

Verzoeker vragen de subsidiaire bescherming met toepassing van artikel 48/4,§2 b van de Vreemdelingenwet, met name ernstige schade door een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar Griekenland

De problematiek van verzoekers kan niet eenvoudigweg herleid worden tot een probleem van socioeconomische aard in het licht van de voorliggende elementen.

Tot slot is er het gegeven dat verzoekers 3 minderjarige kinderen van 7, 4 en 2 jaar oud tellen.

Dit gegeven is van groot belang.

Immers wordt in de bestreden beslissingen nergens verwezen naar de kinderen noch ingegaan op hun concrete leefomstandigheden noch de risico's in hunnen hoofde.

Zowel begeleide als niet-begeleide minderjarige vreemdelingen zijn door hun minderjarigheid en afhankelijkheid nochtans een bijzondere kwetsbare groep.

Meer zelfs, zij bevatten ingevolge hun minderjarigheid én hun status van asielzoeker een dubbele kwetsbaarheid, met daaraan gekoppeld ook specifieke noden”.

Verzoekende partijen geven verder een uiteenzetting omtrent het hoger belang van het kind. Daarbij verwijzen zij naar artikel 3 van het IVRK, artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, artikel 22bis van de Grondwet en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Vervolgens voeren zij aan:

“In casu heeft verwerende partij geen concreet oog gehad voor de belangen van de drie minderjarige kinderen, noch voor de door de ouders opgeworpen kwesties inzake racisme opzichts de kinderen op school.

De dubbele kwetsbaarheid van deze personen als asielzoeker en als kind, en hun specifieke noden blijken geen essentiële overweging, of minstens een overweging, te hebben gevormd in de besluitvorming van het CGVS.

Het hoger belang van het kind dient steeds in acht te worden genomen conform artikel 3 IVRK.

De leefomstandigheden en werkomstandigheden in Griekenland zijn uitermate penibel. Dakloosheid en werkloosheid staan verzoekers te wachten in geval van terugkeer. Hun rechten zijn papieren rechten, in de praktijk blijkt het beschermingsstatuut sterk uitgehold.

In het licht van de algemeen bekende want goed gedocumenteerde situatie van de erkende vluchtelingen in Griekenland en de actuele ontwikkelingen ginds, vormt het terugsturen van een laaggeschoold gezin met een onbetwiste medische problematiek in hoofde van de heer A. (...) die specifieke verzorging en opvolging behoeft, met 3 jonge kinderen , zonder sociaal en familiaal netwerk, naar Griekenland- een land dat zich economisch in een recessie bevindt, waar sinds de overwinning van de partij Nieuwe Democratie een nog sterker migrantonvriendelijk rechts conservatief klimaat heerst en dat geen enkele kans laat liggen om een stringent repressief migratiebeleid door te voeren zoals uit de laatste asielwet die zopas is gestemd blijkt- en waarbij het gezin dat inmiddels niet langer over een woonst beschikt bij terugkeer, dakloosheid ,werkloosheid en een bestaan van overleven in precaire omstandigheden wacht, vormt een schending van artikel 3 EVRM”.

2.2. Verzoekende partijen vragen op basis van het voorgaande om hen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen of om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Verzoekende partijen voegen ter staving van hun betoog de volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

“3. Persartikel “ Griekenland kiest voor veel strengere immigratiewet” dd 1 november 2019

4. Artikel over de condities om werkvergunningen te bekomen voor niet EER onderdanen

5. Rapport WHO inzake verhoogd risico op ziekten voor asielzoekers en vluchtelingen”.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Artikel 48/5, § 4 en artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet werden met ingang van 22 maart 2018 opgeheven. Hoe deze artikelen geschonden zouden kunnen zijn door de bestreden beslissingen die dateren van 19 februari 2020, wordt door verzoekende partijen niet uitgewerkt en kan niet worden ingezien.

3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist verder dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekende partijen geven niet concreet aan op welke wijze artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op het aanbrengen en het beoordelen van elementen waaruit bijzondere procedurele noden blijken, *in casu* zou zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

Verzoekende partijen preciseren evenmin welke bepaling van artikel 49 van de Vreemdelingenwet zij te dezen geschonden achten. Verder werken zij niet uit waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

Verzoekende partijen duiden voorts in het geheel niet op welke wijze artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, door de bestreden beslissingen zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

Ook werken verzoekende partijen niet concreet uit hoe artikel 22 van de Grondwet, dat het recht op eerbiediging van het privéleven en gezinsleven waarborgt, door de bestreden beslissingen zou (kunnen) zijn geschonden. Deze schending wordt aldus niet dienstig opgeworpen.

3.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekende partijen in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is dan ook niet aan de orde.

3.4. Verzoekende partijen voeren in het onderhavige verzoekschrift verder betoog omtrent het hoger belang van hun kinderen. Zij verwijzen daarbij naar artikel 3 van het IVRK, artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de EU en artikel 22*bis* van de Grondwet.

Hoewel het hoger belang van het kind krachtens artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, kan een loutere verwijzing naar dit hoger belang echter niet volstaan om in hoofde van verzoekende partijen en/of hun kinderen het bestaan van een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Het gegeven dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin de artikelen van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de toekenning van internationale bescherming.

De situatie van de kinderen van verzoekende partijen en hun persoonlijke omstandigheden worden in hetgeen volgt uiteraard wel terdege in rekening gebracht en mee in de beoordeling betrokken.

3.5. De door verzoekende partijen aangevoerde artikelen van de Richtlijn 2011/95/EU voorzien dat de lidstaten ervoor moeten instaan dat personen die internationale bescherming genieten toegang hebben tot sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen.

Verweerder kan niet worden gezien als lidstaat in de zin van deze artikelen en verzoekende partijen tonen niet aan dat of hoe de bestreden beslissingen concreet een inbreuk zouden vormen op of in de weg zouden staan aan hun toegang tot de voormelde rechten.

In zoverre verzoekende partijen in het verzoekschrift betogen dat hun toegang tot deze rechten bij een terugkeer naar en aanwezigheid in Griekenland niet werd of zou worden gerespecteerd, dient te worden vastgesteld dat zij hun betoog in wezen richten tegen het gebrekkig optreden of de nalatigheid van de Griekse autoriteiten. De situatie in Griekenland en de toegang die verzoekende partijen er hebben tot de voormelde rechten, al dan niet in het kader van enig gebrekkig optreden of enige nalatigheid van de Griekse overheid, vormen mede het voorwerp van het onderzoek dat de Raad te dezen voert in het kader van de beoordeling van de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, de bepaling waarop de bestreden beslissingen zijn gebaseerd.

3.6. Artikel 33, 2°, a) van de Richtlijn 2013/32/EU werd naar Belgisch recht omgezet in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, het artikel waarop de bestreden beslissingen zijn geschaagd. De toepassing van dit artikel wordt onderzocht in hetgeen volgt.

3.7. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.8. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partijen de bestreden beslissingen aanvechten noch betwisten waar terecht wordt gesteld dat in hunner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekende partijen werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

3.9. De bestreden beslissingen zijn, zoals reeds hoger werd aangegeven, geschaagd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling, die de omzetting vormt van artikel 33, 2°, a) van Richtlijn 2013/32/EU, bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

In dit kader dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekende partijen niet betwisten, en dat uit de stukken van het dossier genoegzaam blijkt, dat verzoekende partijen internationale bescherming genieten in Griekenland. Bijgevolg dient te worden besloten dat niets erop wijst dat verzoekende partijen, die in dit land over een internationale beschermingsstatus beschikken, heden niet zouden kunnen terugkeren naar en niet opnieuw zouden worden toegelaten tot Griekenland.

In het kader van de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, kan voorts worden gewezen op de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Op 26 juni 2008 stelde het hof dat *“gezien alle EU-lidstaten partij zijn bij het EVRM, er mag van uit gegaan worden dat de fundamentele rechten er niet geschonden worden, of op z'n minst dat de betrokkenen er over de nodige beroepsmogelijkheden beschikken indien dit het geval moest zijn”* (GwH 26 juni 2008, nr.95/2008).

Eveneens kan worden verwezen naar de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie. In het arrest van het Hof (Grote kamer) van 19 maart 2019 werd in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 gesteld als volgt:

“83 Wat ten eerste de in punt 81 van het onderhavige arrest bedoelde situatie betreft, moet in herinnering worden gebracht dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 80 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

84 Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten is in het Unierecht van wezenlijk belang, aangezien het de mogelijkheid biedt om een ruimte zonder binnengrenzen te verwezenlijken en in stand te houden. Meer in het bijzonder vereist het beginsel van wederzijds vertrouwen, met name wat de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht betreft, dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 81 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

85 Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 82 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Dit is met name het geval bij de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn, dat in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen vormt.

86 Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (zie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 83 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

87 In dit verband zij erop gewezen dat, gelet op de algemene en absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod, dat nauw verband houdt met de eerbiediging van de menselijke waardigheid en dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt, voor de toepassing van artikel 4 niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 88).

88 Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

89 In dat verband dient te worden benadrukt dat de in het vorige punt van het onderhavige arrest vermelde tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen – welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM en waarvan de inhoud en reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 91 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

90 Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die

onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

91 *Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93).*

92 *Gelet op de vragen die in dit verband bij de verwijzende rechter rijzen, dient erop te worden gewezen dat, in het licht van het belang van het beginsel van wederzijds vertrouwen voor het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, de lidstaten niet beletten de bij artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn verleende bevoegdheid uit te oefenen.*

93 *De eveneens door de verwijzende rechter vermelde omstandigheid dat personen die subsidiaire bescherming genieten in de lidstaat die de verzoeker een dergelijke bescherming heeft verleend, geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, die beantwoordt aan de in de punten 89 tot en met 91 van het onderhavige arrest genoemde criteria.*

94 *Hoe dan ook kan op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij overdracht aan die lidstaat, zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 97)."*

Verzoekende partijen dienen overeenkomstig het voorgaande *in casu* aldus aan te tonen dat er in Griekenland sprake zou zijn van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, alsmede dat deze tekortkomingen, gelet op alle gegevens van de voorliggende zaak, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, en dit in zulke mate dat zij persoonlijk zouden worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie waardoor zij in een situatie zouden terechtkomen die dermate ernstig is dat hun toestand op zich kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Zoals verweerder met recht opmerkt in de bestreden beslissing, is het aldus niet aan verweerder om het tegendeel aan te tonen doch komt het aan verzoekende partijen toe om het vermoeden dat hun grondrechten als begunstigden van internationale bescherming in de EU-lidstaat die hen deze bescherming verleende geëerbiedigd worden te weerleggen.

Verzoekende partijen wijzen in deze op hun levensomstandigheden en de gebeurtenissen in Griekenland, op hun verhoogde kwetsbare profiel ten gevolge van de medische problemen van verzoeker en het gegeven dat zij drie kinderen hebben, en op de problemen in Griekenland inzake racisme en de toegang tot huisvesting, de arbeidsmarkt, opvang, ondersteuning, gezondheidszorg en andere sociale en economische rechten. Ter staving van hun betoog dienaangaande, wijzen verzoekende partijen in het voorliggende verzoekschrift op algemene informatie en Duitse rechtspraak, daterend van 2017 en 2018. Eveneens wijzen zij op de nieuw gestemde wetgeving in Griekenland.

Uit de door verzoekende partijen aangehaalde en voorliggende rechtspraak en landeninformatie kan in dit kader, dit in tegenstelling met wat verzoekende partijen laten uitschijnen in het verzoekschrift, echter geenszins worden afgeleid dat de algemene situatie in Griekenland zou worden gekenmerkt door dermate structurele en verregaande tekortkomingen of van zulke ernstige aard zou zijn dat deze op zich volstaat om aan te tonen dat eenieder die aldaar internationale bescherming geniet en die, zoals verzoeker, kampt met medische problemen en kinderen heeft (onder meer omwille van de toestand op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid, opvang, ondersteuning, gezondheidszorg en racistisch geïnspireerde incidenten) zou dreigen terecht te komen in of zou worden geconfronteerd met ernstige problemen en zich daardoor zou bevinden in een situatie waarin de voormelde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt en waarin hij zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoekende partijen dient zulks aldus *in concreto* en aan de hand van hun individuele situatie en persoonlijke omstandigheden aannemelijk te maken.

In dit kader wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs, en huisvesting, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

U gaf aan dat u het grootste deel van uw verblijf kon rekenen op een uitkering, huisvesting, en gratis voorziening van bepaalde medische zorgen. U vreesde dat de uitkering en uw huisvesting zouden aflopen, maar verliet reeds het land voor deze ten einde liepen, en deed geen moeite om zelf voor bijvoorbeeld alternatieve huisvesting te proberen zorgen. U geeft ook aan dat u een taallessen kon volgen omdat er geen plaats is, maar u nam geen verder initiatief dan wachten op één enkele organisatie om u uit te nodigen. Op dezelfde wijze richtte u zich ook slechts tot één organisatie om werk te proberen vinden voor u. Uw kinderen konden blijkbaar ook naar school gaan, ondanks uw verzuchtingen in deze (CGVS p. 6 – 9). Er was dus blijkbaar nog geen sprake van materiële deprivatie.

Met betrekking tot uw medische problematiek, dat u zou lijden aan een leverziekte, afgaand op de documenten die u voorlegt namelijk hepatitis B, waaromtrent u niet concreet aantoonst dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.

Bovendien is het op basis van uw verklaringen ook niet duidelijk dat u daadwerkelijk niet de nodige zorgen kreeg; u ging namelijk enkel af op de verklaringen van een mede-vluchteling van u, en niet van een arts, om te gissen welke behandeling u eigenlijk nodig gehad zou hebben (CGVS p. 6). Nochtans is bij chronische hepatitis B niet altijd een behandeling mogelijk of nodig.

Waar u zich beperkt tot de algemene verwijzing dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer worden van discriminatie, racisme of haatmisdrijven waarvoor er géén bescherming voorhanden zou zijn, volstaat dit niet om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming te weerleggen. U maakt géén melding van concrete, soortgelijke incidenten die u persoonlijk te beurt zijn gevallen als begunstigde van internationale bescherming, laat staan van het gegeven dat u zich als gevolg hiervan zou hebben moeten wenden tot de daar aanwezige autoriteiten. Hooguit haalt u aan scheef bekeken te zijn geweest, of op straat aangesproken te zijn geweest zonder dat u de mensen begreep (CGVS p. 6). Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij terugkeer.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan de voormelde, in de bestreden beslissingen opgenomen motieven.

In zoverre zij op algemene wijze kritiek uiten op het (korte) verloop van het persoonlijk onderhoud en poneren dat een aantal elementen verder hadden moeten worden bevraagd en onderzocht, dient te worden opgemerkt dat verzoekende partijen middels het voorliggende verzoekschrift de kans hadden

om in dit kader de nodige toevoegingen te doen en dat zij van deze mogelijkheid ook gebruik hebben gemaakt.

Waar verzoekende partijen in dit kader herhalen dat zij in Griekenland geen taal cursus konden volgen, stellen dat verzoekers pogingen om er werk te vinden geen succes kenden en toevoegen dat de mogelijkheden om een werkvergunning te verkrijgen zijn bemoeilijkt, dient te worden opgemerkt dat zij hiermee geenszins concreet aantonen of aannemelijk maken dat zij bij een terugkeer naar Griekenland geen van beide aan werk zouden kunnen geraken. Uit hetgeen terecht wordt aangegeven in de bestreden beslissingen en hetgeen verzoekende partijen toevoegen in het onderhavige verzoekschrift, kan immers worden afgeleid dat verzoeker, om taallessen te kunnen volgen, slechts een beperkt initiatief aan de dag legde en wachtte op één enkele organisatie om hem uit te nodigen. Verder contacteerde verzoeker, benevens een aantal restaurants, slechts één organisatie om voor hem werk te proberen vinden. Verzoekende partijen konden in het verleden tijdens hun verblijf in Griekenland bovendien rekenen op en werden voorzien in een uitkering en in huisvesting. Zij verlieten het land nog voordat deze ten einde liepen en deden niet de minste moeite om zelf voor bijvoorbeeld alternatieve huisvesting te zorgen. In het verzoekschrift laten verzoekende partijen overigens uitschijnen dat zij in de toekomst mogelijk nog recht hebben op een uitkering, alwaar zij aangeven dat zij hierover minstens tijdelijk niet zouden beschikken. Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partijen en hun kinderen bij een terugkeer naar Griekenland daadwerkelijk verstoken zouden blijven van toegang tot huisvesting en de arbeidsmarkt. Hoe dan ook tonen zij niet aan dat, zo dit al zo zou zijn, zij zich in dit kader niet (opnieuw) zouden kunnen beroepen op de hulp en ondersteuning vanwege de Griekse autoriteiten. Evenmin maken zij aannemelijk dat zij bij een eventueel gebrekkig of nalatig handelen van de Griekse autoriteiten hun rechten ter zake in Griekenland niet zouden kunnen doen gelden middels de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en Europese regelgeving hen daartoe bieden.

In zoverre verzoekende partijen opnieuw laten uitschijnen dat hun kinderen in Griekenland geen toegang zouden hebben tot het onderwijs, dient voorts te worden vastgesteld dat uit hun terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing blijkt dat hun kinderen, in weerwil van hun verzuchtingen, er in het verleden blijkbaar wel naar school konden gaan. Verzoekende partijen erkennen dit overigens in het verzoekschrift, waar zij toegeven dat hun kinderen er een jaar kleuteronderwijs volgden. Verzoekende partijen tonen in dit kader geheel niet aan dat of waarom hun kinderen bij een terugkeer naar Griekenland de toegang tot het onderwijs zou worden onttrokken. Verder tonen zij opnieuw niet aan dat zij zich daartoe niet zouden kunnen beroepen op de Griekse overheid of, bij een eventueel gebrekkig of nalatig optreden vanwege deze overheid, hun rechten in deze niet zouden kunnen afdwingen in Griekenland.

Waar verzoekende partijen wijzen op het racisme in Griekenland, dient te worden opgemerkt dat de incidenten waarvan zij gewag maken, zoals vermeld in de bestreden beslissingen en zoals aangehaald in het verzoekschrift, hoewel deze betreurenswaardig zijn, niet kunnen worden gekwalificeerd als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Dat zij op straat en in parken minachtend werden bekeken, dat Grieken aldaar hun kinderen bij de kinderen van verzoekende partijen trachtten weg te houden en dat de kinderen van verzoekende partijen op school werden genegeerd en uitgesloten, is namelijk onvoldoende zwaarwichtig om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Verzoekende partijen tonen bovendien niet aan dat zijzelf of hun kinderen bij een terugkeer naar Griekenland zouden dreigen te worden geconfronteerd met nieuwe, ernstige(re) feiten van racisme. Daarenboven tonen zij in het geheel niet aan dat zij, hoewel er kan worden vermoed dat hun grondrechten als begunstigten van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om hen een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, in Griekenland van de nodige bescherming zouden verstoken blijven zo zij de nodige stappen zouden zetten om er bescherming te verkrijgen.

Verzoekende partijen wijzen daarnaast opnieuw op de medische problemen in hoofd van verzoeker, die lijdt aan hepatitis B. Zij betogen dat verzoeker daarvoor in Griekenland in het verleden niet de juiste medische zorg kreeg. Verzoekende partijen tonen zulks echter geenszins aan. Zoals terecht wordt aangegeven in de bestreden beslissingen, kregen zij in het verleden gratis voorziening van bepaalde medische zorgen en had verzoeker in het verleden weldegelijk toegang tot gezondheidszorg. Dit blijkt ook uit hetgeen verzoekende partijen aangeven in het verzoekschrift. Verder blijkt uit verzoekers verklaringen, zoals weergegeven in de bestreden beslissingen, niet dat hij daadwerkelijk niet de nodige en juiste zorgen kreeg, aangezien hij bij chronische hepatitis B niet altijd een behandeling mogelijk of

nodig is en verzoeker enkel afging op de verklaringen van een mede-vluchteling, en dus niet van een arts, om te gissen welke behandeling hij eigenlijk nodig zou hebben gehad. Verzoekende partijen tonen in het verzoekschrift evenmin hun beweringen omtrent de benodigde behandeling van verzoeker aan; laat staan dat zij concreet aannemelijk zouden maken dat verzoeker hiervan bij een terugkeer naar Griekenland verstoken zou blijven. Aldus tonen verzoekende partijen niet aan de hand van concrete elementen of feiten aan dat of waarom het voor hen in de toekomst persoonlijk onmogelijk zou zijn om zich in het kader van verzoekers medische problemen in Griekenland toegang te verschaffen tot de nodige gezondheidszorg.

Zo in weerwil van het voorgaande toch aangenomen zou kunnen worden dat verzoekende partijen hun toegang tot de gezondheidszorg ondanks de rechten waarover zij beschikken en die aan hun internationale beschermingsstatus verbonden zijn dermate bemoeilijkt zou worden of onmogelijk zou worden gemaakt, *quod non*, dan nog dient verder te worden opgemerkt dat zij geenszins aantonen dat zij in dit kader hun rechten in Griekenland niet zouden kunnen afdwingen aan de hand van de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en de Europese regelgeving hen daartoe bieden.

Hoe dan ook tonen verzoekende partijen, mede gelet op de terechte vaststelling dat zij niet concreet aantonen dat hun moeilijkheden of beperkingen in dit kader anders zouden zijn dan deze waarmee de onderdanen van Griekenland geconfronteerd worden, evenmin aan dat de medische problemen in hoofde van verzoeker in hunner hoofde op zich vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zouden riskeren. Evenmin tonen zij middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor de beoordeling van deze elementen dienen te richten tot de geëigende procedure.

De Raad benadrukt te dezen dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de beschermingsstatus van verzoekende partijen en waarvan zij gebruik kunnen maken. Aldus kan er worden vanuit gegaan dat de fundamentele rechten van de verzoekende partijen er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoekende partijen in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde vervolging of ernstige schade. Verzoekende partijen slagen er, mede gelet op het voorgaande, geenszins in om het tegendeel aan te tonen. Zij tonen niet concreet aan dat de levensomstandigheden waarin zij in Griekenland zouden terecht komen een schending zouden uitmaken van hun fundamentele rechten en brengen geen argumenten bij die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in hunner hoofde en ten overstaan van Griekenland. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partijen verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het grondgebied van Griekenland te worden toegelaten. De situatie van verzoekende partijen als personen die internationale bescherming genieten verschilt bovendien fundamenteel van de situatie van de persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als personen die internationale bescherming genieten, hebben zij binnen de EU immers een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de EU zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met hun status. Het feit dat de algemene economische toestand in de lidstaten van de EU verschillend is, ondermijnt deze vaststelling niet. Niet alle ingezetenen van de EU hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, werk en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de EU genieten. De vaststelling dat er verschillen bestaan tussen de lidstaten van de EU in de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, houdt in hoofde van de verzoekende partijen op zich geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.10. Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en dient het beroep te worden verworpen.

3.11. In acht genomen hetgeen voorafgaat, beroepen verzoekende partijen zich te dezen niet dienstig op de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.12. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een september tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT